Gabriela Dobrescu – Biblia, cartea extratereştrilor
CAP. 5 - Dumnezeul satanist al Bibliei

Acesta este un subiect care va deranja foarte mult lumea clerului dar şi mai mult pe creştinopati, pentru ca în mintea lor adormita şi încuiată cu mii de lacăte nevăzute care îi ţine prizonierii propriei lor neştiinţe, nu se poate asocia satanismul cu sacrificările făcute pe altarele domnului. În paginile Bibliei sunt câteva capitole care tratează aceste oroari pe care dumnezeu le descrie cu lux de amănunte fiindcă aceasta vărsare de sânge avea un rit aparte care trebuia îndeplinit ca să îi fi pe plac acestui dement. Niciun om normal nu va putea citi despre aceasta dezgustătoare practica fără să rămână impresionat pana în străfundul sufletului său, fiindcă nu poţi să înţelegi ce nevoie avea o stafie de un abator în proproiul sau templu. O s-o va delectez cu nişte orori care vă vor provoca stări febrile de voma dar şi mult nesomn pentru ca despre acestea, popii nu prea vorbesc, iar enoriaşii habar nu au despre existenta lor.

În Biblie sunt foarte multe pasaje în care dumnezeu interzice mâncatul cărnii cu sângele sau, ori băutul sângelui vreunui animal, fapt care m-a făcut să cred că în sfârşit îi învaţă şi el pe evrei o regula sanitara foarte importantă. Deutronomul 12/23 – 24 „Numai vezi să nu cumva să mănânci sângele, căci sângele este viaţa şi să nu mănânci viaţa împreună cu carnea. Să nu-l mănânci ci să îl verşi pe pământ ca apa". Leviticul 16/10 „Dacă vreun om din casa lui Israel sau din străinii care locuiesc în mijlocul lor, mănâncă sânge de orice fel îmi voi întoarce fata împotriva celui ce mănâncă sângele şi îl voi nimici în mijlocul poporului său". Leviticul 17 / 13 „Dacă vreunul din copii lui Israel sau din străinii care locuiesc în mijlocul lor vânează o fiară sau o pasare care se mănâncă să-i verse sângele şi să îl acopere cu ţărâna". Leviticul 19/26 „Să nu mâncaţi nimic cu sânge…" Geneza 9/4 „Numai carne cu viaţa ei, cu sângele ei să nu mâncaţi" Lev 7/26 – 27" Niciun fel de sânge să nu mâncaţi în toate cetăţile voastre, nici de păsări, nici de dobitoace. Tot cel ce va mânca sânge, acela se va stârpi din poporul său".

Chiar dacă va vine greu să credeţi, acest dumnezeu, care interzice ingerarea sângelui prin mâncare, este îndrăgostit de sânge şi nu ezita să îl ceară fără nicio jena de câte ori dorea să miroasă carne arsa pe altarele sale. Dumnezeu făcea ispăşirea pedepselor cu sânge,

aşa cum cu sânge a semnat porţile evreilor ca să poată să le recunoască casele atunci când a făcut genocidul celor dintâi născuţi ai egiptenilor. Sânge nevinovat trebuia să curgă pe altarele sale, sânge a curs când a decimat primii născuţi ai egiptenilor şi sânge a fost aruncat peste poporul evreu când dumnezeu a făcut pactul cu ei, la fel cum sângele lui Cristos a fost vărsat şi ridicat apoi la rang de ispăşitor al păcatelor omului.

În acele vremuri, sângele era un fel de curăţător de păcate pentru ca dumnezeu considera omul sfinţit numai dacă era stropit cu acest sânge luat de la animalele ucise pe altarele sale. Leviticul 4/5 – 7" Apoi să ia preotul cel miruit, ale cărui mâini sunt sfinţite, din sângele viţelului şi să-l ducă în cortul adunării. Acolo să-şi moaie preotul degetul său în sânge, să stropească cu sânge de şapte ori înaintea Domnului, asupra perdelei locaşului sfânt. După aceea să pună preotul din sângele viţelului înaintea Domnului, pe coarnele jertfelnicului tămâierii, care se află în cortul adunării, iar toată rămăşiţa din sângele viţelului s-o toarne la temelia jertfelnicului arderii de tot, care se află înaintea cortului adunării". Lev 8/30 "Apoi a luat Moise mir de miruit şi sânge de lângă jertfelnic şi a stropit pe Aaron, veşmintele lui, pe fiii lui şi veşmintele fiilor lui împreună cu el; şi aşa a sfinţit pe Aaron şi veşmintele lui şi, împreună cu el, şi pe fiii lui şi veşmintele fiilor lui". Lev 1/5" Apoi să junghie viţelul, înaintea Domnului, iar preoţii, fiii lui Aaron, să aducă sângele şi să stropească cu sânge împrejur jertfelnicul de la uşa cortului adunării".

E important să nu verşi sângele nimănui, fie el animal sau om pentru ca având în vedere faptul ca orice vietate este un suflet nevinovat, nimeni şi nimic nu are dreptul să o ucidă, numai ca acest

lucru se putea face dacă era ordonat de dumnezeu. El avea voie să sfideze propriile legi de care îl durea exact în bascheţi, pentru ca acestea erau doar pentru norod, pentru cei care trăgeau doar ponoasele pentru faptele făcute de cei autorizaţi să le comită. Geneza 9/5 „Voi cere înapoi sângele sufletelor voastre: îl voi cere înapoi de la orice dobitoc, şi voi cere viaţa (sufletul} omului din mâinile omului şi din mana oricui este fratele său". Dar din ce cauză avea dumnezeu atâta grijă pentru sângele omului, din moment ce el singur a asasinat milioane de oameni nevinovaţi? Geneza 9/6 „Dacă cineva varsa sângele omului, şi sângele lui să fie vărsat de om, pentru ca dumnezeu a făcut pe om după chipul său", ar fi răspunsul biblic. Mie mi se pare că trebuie să fii un ingrat, un ipocrit ca să ceri să nu ucizi pe nimeni, iar apoi să ucizi tu pe cei care nu îţi plac, aşa cum nu pot accepta ca un om care a ucis să fie şi el ucis, nu pentru ca jighineaua nu ar trebui pedepsita, ci pentru ca în momentul în care îmi pătez şi eu mâinile cu sânge, nu pot fi mai bună decât acel asasin. Dacă dumnezeu a făcut omul după chipul şi asemănarea sa, se înţelege de ce omul este atât de bun.

Ca să nu bată la ochi ca el este lupul care se ascunde în piele de oaie, inventează o grămadă de motive pentru care aceste sacrificii se făceau, astfel, măcelarii templului nu aveau nici măcar o clipă de răgaz, fiindcă mai presus de durerea şi frica miilor de animale, era potolirea poftelor domnului. Aceste sacrificii se făceau pentru mulţumire, împăcare, păcat, vinovăţie, ispăşire, arderi de tot, jertfe de mâncare sau alte scârboase moduri de a vărsa sânge uman sau de animale în onoarea lui. În fiecare zi evreii sacrificau sute de animale înotând în bai de sânge doar pentru ca mirosul de carne arsa îi era extrem de plăcut domnului. Leviticul 1/17" Apoi să-i frângă aripile (la pasare), fără a le desprinde de trup, şi să o ardă preotul pe jertfelnic, pe lemnele ce sunt pe foc, ca ardere de tot, jertfă, cu mireasmă plăcută Domnului". Leviticul 3/5 „... o jertfă de foc, de un miros plăcut domnului". sau Leviticul 3/11 „Aceasta este mâncarea unei jertfe mântuita de foc înaintea domnului". Citind aceste orori îţi vine să te întrebi spontan ce nevoie avea acest dumnezeu, care este un spirit, de miros de carne fripta şi de mâncare mistuita de foc ţadică arsa, făcută scrum}, dacă el însăşi nu este un demon, fiindcă doar demonii cer exact aceste lucruri.

Pakistan-Festivalul sacrificiilor animale

De ce îi trebuiau râuri de sânge, care apoi trebuiau strânse în vase imense pentru a fi turnat pe altarele sale? Ce plăcere nebuna şi ce sfinţenie poţi să ai în acest templu abator în care milioane de animale erau beregatite şi lăsate să moară pana ce tot sângele li se scurgea din vene în aceste oale imense? Cât dracu' de sfânt poate să fie un loc în care duci vaci, capre oi, tauri, boi, care put şi se pisa pe ei de frică, în aşteptarea de a fi beregatiti pentru a face plăcere unui demon dement?? Aceste animale cărora sângele le-a fost lăsat să curgă din gât, erau apoi despicate pentru a li se lua organele în numele domnului.

Leviticul 3/7 – 11 „Dacă va aduce jertfa un miel, să îl aducă înaintea domnului. Să pună mâna pe capul dobitocului (popa} şi să îl înjunghie înaintea cortului întâlnirii: fii lui Aaron să-i stropească

sângele pe altar de jur-împrejur. Din aceasta jertfa de mulţumire să aducă o jertfă mistuita de foc înaintea domnului, şi anume: grăsimea, coada întreagă pe care o va desface de la osul spinării, grăsimea care acoperă matele şi toată grăsimea care ţine de mate, cei doi rărunchi şi grăsimea de pe ei, de pe coapse şi praporul ficatului pe care îl va dezlipi de lângă rărunchi. Preotul să le arda pe altar. Aceasta este mâncarea unei jertfe mistuite de foc înaintea domnului".

Fotografiile de mai sus au fost făcute la Festivalul sacrificării din Pakistan şi sunt relevante pentru a înţelege cam cum arata templul acestui dumnezeu şi altarele lui după ce mii de animale erau beregatite pentru a avea el mult sânge.

Mai fraţilor, nu le inventez eu, acestea sunt cuvintele Bibliei dumnezeului cel „bun". Aceasta este sfinţenia, curăţarea de păcate şi ofranda iertării?? Ce fiinţa sănătoasă la bibilica transforma propria casa într-un grajd scârbos şi împuţit, plin de animale care aştepta să fie asasinate, doar pentru a le lua coada care sta pe cur, ca pe o ofranda?? Da sunteţi siguri ca acesta este dumnezeul acela bun şi drept inventat de popălăi? Ia sa mai vedem câte ceva, ca să fim siguri 100% ca acest dumnezeu nu se deosebeşte cu nimic de demoni. Lev 7/29 – 31" Grăieşte fiilor lui Israel şi le zi: Cel ce îşi înfăţişează Domnului jertfa sa de mântuire, acela din jertfa sa de mântuire să aducă o parte prinos Domnului, şi anume: Să aducă Domnului jertfă cu mâinile sale: grăsimea de pe pieptul jertfei şi seul de pe ficat; să aducă legănând pieptul jertfei înaintea Domnului. Grăsimea s-o ardă preotul pe jertfelnic, iar pieptul va fi al lui Aaron şi al fiilor lui. Lev 7/23 – 25" Grăieşte fiilor lui Israel şi le zi: Niciun fel de grăsime, nici de bou, nici de oaie, nici de ţap să nu mâncaţi. Grăsimea de mortăciune şi grăsimea

dobitocului sfâşiat de fiară să se întrebuinţeze la orice lucru, iar de mâncat să nu se mănânce. Tot cel ce va mânca grăsimea dobitocului, care se aduce jertfă mistuită cu foc Domnului, acela să se stârpească din poporul său". Dumnezeu prefera în locul parfumurilor frumos mirositoare, putoare de untura şi seu care pe lângă duhoarea insuportabila pe care o lasa, produc din abundenta nori groşi de fum, cu care se afuma atotputernicul pentru a-şi conserva bine mintea infantila pe care o poseda.

Dacă nu ştiaţi care este jertfa pentru sfinţenie, vă invit să citiţi ca să înţelegeţi cum demonii îşi fac cărţi „sfinte" în care descriu fără jena, sub ochii tâmpi ai norodului, ce anume trebuie făcut ca să le satisfaci pofta de sânge şi de carne arsa. Lev 8/24 – „Apoi a adus Moise pe fiii lui Aaron şi a pus sânge pe vârful urechilor drepte ale lor, pe degetul cel mare de la mâinile drepte ale lor şi pe degetul cel mare de la picioarele drepte ale lor; şi a stropit Moise jertfelnicul cu sânge de jur-împrejur. După aceea a luat Moise grăsimea şi coada, toată grăsimea de pe măruntaie, seul de pe ficat, amândoi rărunchii, grăsimea lor şi şoldul drept; iar din panerul cu pâinile punerii înaintea Domnului a luat o azimă, o pâine cu untdelemn şi turtă şi le-a aşezat peste grăsime şi peste şoldul drept; Şi toate acestea le-a pus pe mâinile lui Aaron şi pe mâinile fiilor săi şi le-au dus legănându-le înaintea feţei Domnului. Apoi a luat Moise acestea din mâinile lor şi le-a ars pe jertfelnic ardere de tot; aceasta a fost jertfa de sfinţire, mireasmă plăcută, jertfă Domnului". Iată tradiţia păgână de unde îşi are originea veşnică pomenire şi legănarea colivei, care în realitate sunt o continuare a acestei practici păgâne de legănare a hălcilor de osânză şi seu care trebuiau arse în onoarea macabrului demon.

Lev 9/19 – 20” I-au adus apoi grăsimea boului şi a berbecului, coada şi grăsimea cea de pe măruntaie, rărunchii cu grăsimea lor şi grăsimea de pe ficat; şi a pus grăsimea pe pieptul jertfei de izbăvire, apoi a ars grăsimea pe jertfelnic; „Lev 4/31” Toată grăsimea ei s-o aleagă, cum se alege grăsimea la jertfele de mântuire, şi s-o ardă preotul pe jertfelnic, spre miros bine-plăcut Domnului; astfel îl va curăţi preotul şi i se va ierta păcatul”. Mi se pare de domeniul dementei să sacrifici atâtea dobitoace doar ca să sa le verşi sângele pe altare şi să le iei grăsimea, seul şi coada ca să le arzi fiindcă doar acesta este un miros plăcut pentru lighioana însetată de moarte şi putoare.

Următorul paragraf slăveşte dementa maxima pentru ca ceea ce urmează nu este ceva normal, ci cea mai mare sfinţenie, fiindcă aşa cum v-am mai spus, dumnezeu exaltează de plăcere şi are probabil câteva orgasme când se tratează de coada de pe curul animalului şi de grăsimea şi seul său. Lev 7/1 – 6” Iată şi rânduiala jertfei pentru vină: Aceasta este sfinţenie mare. Jertfa pentru vină să se junghie în locul unde se junghie jertfa arderii de tot şi cu sângele ei să se stropească jertfelnicul de jur-împrejur. Cel ce o aduce să osebească din ea toată grăsimea, coada şi grăsimea de pe măruntaie, Amândoi rărunchii, grăsimea cea de pe ei şi seul de pe ficat: toate acestea să le osebească împreună cu cei doi rărunchi. Acestea să le ardă preotul pe jertfelnic, ca jertfă Domnului. Aceasta este jertfă pentru vină. Toţi cei de parte bărbătească din neamul preoţesc să mănânce din ea, dar s-o mănânce în locul cel sfânt, că aceasta este sfinţenie mare”. Ba creştinopaţilor, eu sunt scârbita atât de rău, încât mă duc să mă răstesc un pic la W.C., să îi spun că nu este demn de mine şi mă întorc cu istorii noi.

Ca să aveţi o imagine cât mai clară a măcelului care se făcea în fiecare zi în templul abator al domnului, citiţi cate capete se decimau în cinstea sa: 2 Cronici 29/31 – 33" Apoi a început Iezechia a grăi şi a zis: „Acum v-aţi sfinţit pe voi Domnului; apropiaţi-vă şi aduceţi jertfe şi prinoase de mulţumire în templul Domnului". Şi a adus toată adunarea jertfe şi prinoase de laudă şi de împăcare, şi cel pe care-l lăsa inima, arderi de tot. Numărul vitelor pentru arderile de tot, aduse de cei ce se adunaseră a fost: şaptezeci de boi, o sută de berbeci, două sute de miei. Toate acestea au fost jertfite ca arderi de tot Domnului. Pentru celelalte jertfe sfinte au fost şase sute de vite mari şi trei mii de vite mărunte".

2 cronici 35/7 – 8; 12; 14" După aceea a dat Iosia ca dar fiilor poporului, tuturor care se aflau acolo, tot pentru jertfa Paştilor, din vite mărunte un număr de treizeci de mii de miei şi de ţapi tineri şi trei mii de boi. Acestea erau din averea regelui. Căpeteniile lui au făcut de bunăvoie un dar poporului, preoţilor şi leviţilor: Hilchia, Zaharia şi Iehiel, căpeteniile templului lui Dumnezeu, au dat preoţilor pentru jertfa Paştilor, două mii şase sute de oi, miei şi ţapi, şi trei sute de boi; Conania, Şemaia şi Natanael fraţii lui, şi Haşabia, Ieiel şi Iozabad, căpeteniile leviţilor, au dăruit leviţilor pentru jertfa Paştilor cinci mii de oi şi cinci sute de boi". Apoi au rânduit cele gătite pentru arderile de tot, ca să le împartă poporului, cum era acesta împărţit în cete după familii, ca ei să le aducă Domnului, cum este scris în cartea lui Moise. Tot aşa au făcut ei şi cu boii; „Iar pentru ei şi pentru preoţi au gătit după aceasta, căci preoţii, fiii lui Aaron, au fost ocupaţi cu aducerea de jertfe şi de grăsimi până noaptea; şi de aceea leviţii au gătit şi pentru ei şi pentru preoţi, fiii lui Aaron".

Nepal, festivalul sacrificiului.

Toate aceste paragrafe, care reprezintă doar 1% din totalul ororilor care trebuie făcute pe altarele „sfinte" ale domnului, te fac să te întrebi în mod spntan de ce dumnezeu se comporta la fel ca un satanist care se bucura la vederea parţilor scârboase ale victimei căruia îi ia energia? Cum este posibil să citeşti negru pe alb despre aceste fapte şi să crezi ca aceasta creatura este sănătoasă la cap? Cum este posibil ca un creator atotputernic care ştie tot, să nu aibă habar despre ce implica aceste inumane comportamente ale sale care demasca încă o dată faptul ca el nu este un spirit ci o creatură în carne şi oase care prin minciuna, tehnologie şi viclenie îşi asupreşte cu buna ştiinţă propria creaţie, dementa, cruda şi neştiutoare la fel ca el? În timpurile antice, omul aducea ofrande de mulţumire mamei noastre Natura care ne-a făcut, nu sacrificii de sânge cum cere acest dumnezeu care se screme din toţi rărunchii să descrie bine ritualul sacrificiului pentru fiecare tip de animal în parte fiindcă doar aşa se obţine efectul scontat.

În zilele noastre aceste orori se practica de către alţi demenţi numiţi sataniști, pentru aceeaşi demoni. Aceste ritualuri sunt respectate ad literam, exact aşa cum a ordonat dumnezeu să se facă. Singura diferenţa care exista între cele două execuţii este numele divinităţii care în loc de dumnezeu se numeşte Satana, pentru ca aceste divinităţi indiferent cât de mult aţi dori să negaţi, sunt una şi aceeaşi persoana, care poartă numele generic de extratereştri. Iată ce scrie John Milton în caretea sa „Paradisul pierdut al lui Moloch" în care sunt descrise ritualuri oribile făcute pentru aceşti demoni, indiferent de numele lor, pentru ca doar demonii au nevoie de astfel de orori fiindcă se hrănesc cu energia care se desprinde de trupul victimei. „În primul rând Moloch, rege oribil, murdar de sânge, de sacrificii umane şi de lacrimile părinţilor. Din cauza zgomotului puternic al tobelor şi al tamburinelor, nu s-a auzit plânsul copiilor care au trecut focul, macabrului idol".

Moloch, sacrificii de copii

Dumnezeu descrie de fiecare dată cum trebuie să fie animalul care trebuie să fie sacrificat în cinstea sa. Lev 1/3" De va fi jertfa lui ardere de tot din vite mari, să fie parte bărbătească, fără meteahnă, şi s-o aducă la uşa cortului adunării, ca să fie bine-plăcută înaintea Domnului". Vedeţi, acesta trebuie să fie perfect, fără defecte de niciun fel, să nu se fi împerecheat niciodată şi să fie un exemplar vânjos, puternic, la fel cum Aleister Crowley, celebru satanist explica în cartea sa „Magick în theory and practice" (Magia în teorie şi practica}, sacrificiul de copii şi motivele morţii rituale. „Conform teoriei anticilor magicieni, orice fiinţă vie este o fântână de energie care variază după cantatitate în funcţie de dimensiunea animalului şi după calitate în funcţie de caracterul sau mintal şi moral. În momentul morţii acestui animal, aceasta energie este eliberata în mod imprevizibil. Dacă doriţi să aveţi maxime rezultate în termeni spirituali, trebuie să alegeţi o victimă care are cea mai mare forţă şi puritate. Un copil, un băiat, cu o inocenta perfecta şi o ridicata inteligenta, este victima cea mai mulţumitoare şi potrivita".

Vedeţi, scopul oricărui ritual este acela de a nutri demonii. Energia puternică care se eliberează din cauza fricii şi a durerii, îi satura pe demoni, pentru ca acea energie eterna pe care ei o caută de la începuturi se numeşte suflet. Văzând cate sacrificii dorea dumnezeu să i se facă, nu poţi să ai dubii că este un demon la fel ca şi alţii care ne sunt descrişi ca opozitorii săi. Puteţi să vă faceţi mii de cruci şi să scuipaţi în san pana va curge apa pe picioare, adevărul nu îl mai puteţi acoperi cu neştiinţă, prostia şi poziţia câinelui bătut în 4 labe pe care o adoptaţi în faţa oricui vi se pare că ar fi mai cu stare sau mai tare.

Treziţi-vă baaa, nu va mai închinaţi la năluci pentru ca strămoşii voştri au fost asasinaţi fiindcă picioarele lor nu au ştiut să se îndoaie în faţa nimănui. Au murit râzând, fără frica, sperând ca cei ce vor veni să nu uite acest lucru, în timp ce azi, omul nu mai poate face nimic singur pentru ca a descoperit poziţia caprei în care poţi să stai ca să ceri altora ce ar trebui să faci singur. Aoleu, nu se mai caca pisica, să o ajute dumnezeu să se vindece, soţul are hemoroizi, dumnezeu o să îl vadă şi pe el, mama nu mai poate să îşi tina pisatul, uite-te doamne şi la ea… Acum sincer, cât aş fi eu de scârbită de acest dumnezeu şi de faptele sale inumane, nu pot să nu spun ca şi mai scârbita sunt de acest popor de milogi în 4 labe, de aceste rame care se târăsc cu capul în nisip fiindcă i-a părăsit mintea pentru că este inacceptabil ca o fiinţă care se crede inteligentul planetei şi tăticul tuturor dobitoacelor pământului să ajungă mai neputincios şi mai cretin decât toate la un loc. După voi omul nu mai poate face nimic pentru ca totul este dorinţa lui dumnezeu. Pai de ce nu plecaţi toţi la el trăgându-vă cate una în căpăţâna seaca, în felul acesta putând să staţi lângă acest atotputernic fără să mai deranjaţi pe cei cărora nu au frica nici de el, nici de moarte, nici de a-şi face o viaţă cum şi-o doresc??

Exista în Biblie nişte paragrafe din care îţi poţi da seama că de fapt aici sunt doi dumnezei, aşa cum sunt două creaţii şi aşa cum sunt doi Cristoşi. O s-o va demonstrez multe lucruri interesante de care nu aveţi habar deşi vă bateţi cu pumnii în piept ca ştiţi tot. Cântecul de slava pe care Moise îl aduce lui dumnezeu, şi care cu siguranţă la origine este o odă adusa adevăratatei creatoare, ne spune cum poporul evreu a abandonat adevăratul sau creator. Deutronomul 32/16 – 17 „L-au întărâtat la gelozie prin dumnezei străini. L-au maniat la urâciuni. Au adus jertfe dracilor, unor idoli care nu sunt dumnezei, unor dumnezei pe care nu îi cunoşteau, dumnezei noi, veniţi de curând, de care nu se temuseră părinţii voştri”.

Se poate crede ca aici este vorba despre dumnezeul lui Moise care nu este mulţumit de faptul ca poporul începuse să facă sacrificii demonilor şi altor dumnezei necunoscuţi de ei şi de părinţii lor. Nu. Sacrificiile de orice tip au fost ordonate de el, şi el i-a învăţat cum să procedeze ca să ucidă cât mai multe fiinţe pe altarele sale împuţite de sânge şi de durere. El dorea sânge şi moarte, ca orice demon care trăieşte cu aşa ceva. Paragraful de mai sus ne spune ca omul a uitat adevărata sa origine şi a început să jertfeasca pe altare fiinţe

nevinovate, pentru demoni, pentru dumnezei necunoscuţi, de care neam de neamul lor nu a auzit, fiinţe care i-au îndemnat să facă urâciuni şi să se comporte ca bestiile. În Osea 6/6, mama noastră care ne-a făcut pe toţi spune: „Căci bunătate doresc, nu jertfe, şi cunoştinţă de dumnezeu mai mult decât arderile de tot", pentru ca nu jertfele, statul cu curul în sus sau urlarea legilor lui dumnezeu te conduc spre cunoaştere şi spiritualitate, ci bunătatea, altruismul, omenia, bunul simţ de a nu te crede atât de înalt încât să nu te pot apleca sa ştergi lacrima cuiva sau căcatul de la curul unui moş care nu mai poate şi nu are pe nimeni. Cunoştinţă de Dumnezeu înseamnă să te cunoşti pe tine însuşti ascultându-ţi Conştiinţa care este adevăratul tău Dumnezeu interior, fiindcă în ea nu exista răul şi ea este Dumnezeul pe care îl cauţi ca năucul pe afara neştiind ca de fapt totul este în tine.

Un alt paragraf frumos şi interesant este în Miheia 6/6, şi sper să vă facă să gândiţi mai mult: „Cu ce mă voi înfăţişa înaintea domnului ca să stau înaintea lui? Înfăţişa-ma-voi cu arderi de tot şi cu vitei de un an? Dar oare domnului îi vor plăcea mii de berbeci şi miile de râuri de untdelemn? Oare îi voi da pe cel dintâi născut al meu ca preţ pentru fărădelegea mea şi rodul pântecului meu pentru păcatul sufletului meu? Ti s-a arătat omule ceea ce este bun şi ceea ce domnul cere de la tine: dreptate, iubire şi milostivire".

Paragraful acesta este strecurat în interiorul altora în care dumnezeu ameninţa şi blesteamă, ca de obicei pe cei care nu îl asculta, dar este printre singurele care în realitate combate absolut tot ce dumnezeul evreilor le-a cerut dintotdeauna. Cu astfel de paragrafe vin popii să îţi arate cât de bun este preaînaltul după ce distruge şi asasinează cu sânge rece propriile creaturi, încercând să îi arate şi o parte de bunătate care de fapt nu e deloc a lui, ci a celei care a creat totul. Dumnezeu a uzurpat locul sau însuşindu-şi-l ca fiind al lui, iar tot ceea ce ea a făcut fără pata, el a modificat, distrus, murdărit şi falsificat. O să vă explic mai pe larg şi aceste lucruri, dar în acest verset adevărata creatoare nu a cerut şi nu a pretins nimic de la creaturile sale în afară de a fi oameni cu dreptatea, iubirea, libertatea şi omenie în ei.

Şi în Isaia dorinţele celei care a creat totul sunt puse pe seama domnului evreilor care iar se contrazice de unul singur sperând că vom fi atât de idioţi încât să trecem cu vederea sutele de sacrificii de sânge pe care le cerea cu neruşinare: Isaia 1/11 – 16 „La ce îmi

foloseşte mulţimea jertfelor voastre? M-am săturat de arderile de foc cu berbeci şi de grăsimea viţeilor graşi şi nu mai vreau sânge de tauri, de miei sau de ţapi. Când veneaţi să le aduceţi cine vi le cerea? Nu mai aduceţi daruri zadarnice. Tămâierile îmi sunt dezgustătoare, lunile noi, zilele de odihna şi adunările de sărbători nu le mai pot suferi. Urăsc lunile noi şi sărbătorile voastre sunt pentru mine o povară. Ajunge! Când ridicaţi ochii către mine eu îmi întorc ochii aiurea… mâinile voastre sunt pline de sânge. Spălaţi-vă! Curăţiţi-vă! Nu mai faceţi rău înaintea ochilor mei. Încetaţi odată! Învăţaţi să faceţi binele, căutaţi DREPTATEA, ajutaţi pe cel apăsat, faceţi dreptate orfanului şi apăraţi-o pe văduvă".

Vedeţi, este imposibil să nu gândeşti cum e posibil ca dumnezeul însetat de sânge, acum dintr-odată a început să aibă scârbă şi sila de ceea ce el însuşi ordona să se facă. La o analiză atenta realizezi ca aici sunt de fapt două personaje distincte care vorbesc, aici sunt doi dumnezei. Unul este colericul, tiranicul şi veşnic însetatul de sânge dumnezeu al evreilor, Iehova, în timp ce celălalt nu cere nimic, nu vrea nimic, este scârbit şi satul de urâciunile şi răutatea omului. Singurul lucru pe care îl doreşte nu sunt nici pedepse, nici blesteme, ci dorinţa de a te întoarce la condiţia ta de om drept, cinstit şi omenos.

As putea să mai adaug aici încă câteva zeci de pagini cu miile de sacrificii pe care evreii erau obligaţi să le facă acestui dumnezeu demon care găsea plăceri namărginite în durere, mizerie, sânge nevinovat şi asasinate dar prefer să vă las să citit singuri aceste rânduri pentru a vă întreba cum este posibil să venerzi aşa ceva.